

«οι μαθητές γράφουν!»

Δ/ση Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Ανατολικής Αττικής, 2008-2009

(Βραβείο)

«Κουβέντες του δρόμου»

Κωνσταντίνος Κουτρούλης

Λυκειακές Τάξεις Καλλιτεχνικού Γυμνασίου Γέρακα

Τηλ. 2106616130

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΕΡΓΟ ΣΕ 3 ΠΡΑΞΕΙΣ

Τα πρόσωπα του έργου:

ΔΥΟ ΣΚΟΥΠΙΔΙΑΡΗΔΕΣ

ΜΙΑ ΦΩΝΗ

ΖΗΤΙΑΝΟΣ (γύρω στα 40)

ΕΝΑΣ ΚΟΥΣΤΟΥΜΑΡΙΣΜΕΝΟΣ ΑΝΤΡΑΣ

ΕΝΑΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

ΤΑ ΔΥΟ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ

ΕΝΑΣ ΚΑΡΚΙΝΟΠΑΘΗΣ

ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΙ ΑΓΛΑΪΑ (ένα αντρόγυνο)

ΓΙΩΡΓΟΣ (ένας περιπτεράς)

ΕΝΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

ΤΡΕΙΣ ΑΝΤΡΕΣ

ΔΥΟ ΦΩΝΕΣ

ΖΩΗ (μια νοσοκόμα)

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ

ΕΝΑΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

ΑΛΕΞΗΣ (20 χρονών)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ (20 χρονών)

ΚΩΣΤΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΝΑΣ ΓΥΦΤΟΣ

ΚΩΣΤΑΣ (14 χρονών)

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ (ίδιο πρόσωπο με τον ΚΑΡΚΙΝΟΠΑΘΗ)

ΠΡΑΞΗ Ι

Σκηνή Ι

(Ξημερώματα. Δρόμος μεγαλουπόλεως. Στην σκηνή, ένας σκουπιδοτενεκές, μια μεγάλη κούτα ψυγείου κλειστή και εφημερίδες πεταμένες γύρω-γύρω μαζί με μπουκάλια μπίρας. Μπαίνουν στην σκηνή δύο σκουπιδιάρηδες).

ΠΡΩΤΟΣ ΣΚΟΥΠΙΔΙΑΡΗΣ: Έλα να πάρουμε τον κάδο κι ερχόμαστε για την κούτα μετά.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΣΚΟΥΠΙΔΙΑΡΗΣ: Κοίτα εδώ! Πάλι απ' έξω σκουπίδια! Έχω βαρεθεί να μαζεύω σκουπίδια απ' το δρόμο!

ΠΡΩΤΟΣ ΣΚ.: Ωχ, γκρινιάρη, πάψε! Κάνεις λες και δεν τα ξέρεις! (Σηκώνουν τον κάδο και αρχίζουν να προχωρούν έξω απ' την σκηνή).

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΣΚ.: Και το απίστευτο είναι το τι πετάνε! Δεν σου λέω για τα σκουπίδια, αλλά για τα πράγματα μ' αξία! Μια φορά, θυμάμαι, είχα βρει και είχα μαζέψει μια σακούλα

γεμάτη βιβλία! Μεγάλη! Τόση! (Δείχνει) Το τι είχε μέσα! (Βγαίνουν απ' τη σκηνή και ξαναεπιστρέφουν με τον κάδο). Άσε τα έπιπλα! Αντίκες, θησαυρούς βρίσκεις!

ΠΡΩΤΟΣ ΣΚ.: Δεν έχεις άδικο. Και 'γω μια φορά, είχα βρει, μέσα στην θήκη της, μια επαγγελματική ρακέτα τένις, πολύ καλή! Και γιατί την είχαν πετάξει; Γιατί είχε κολλήσει το φερμουάρ της θήκης! Την πήρα, ολοκαίνουργια ρακέτα τώρα, λίγο λαδάκι και τσαφ, αυτό ήταν! Την χάρισα στο γιό μου.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΣΚ.: Άκου τώρα!

(μια φωνή από μέσα) Αργείτε; Κουβέντα πιάσατε εκεί πίσω;

ΠΡΩΤΟΣ ΣΚ.: Ναι, ναι, αμέσως! Άντε, πάμε. Κάτσε να πάρω και την κούτα. (Κάνει να τη σηκώσει από δυο τρύπες που έχει, δεν τα καταφέρνει). Διάολε. Ρε 'συ, έλα να με βοηθήσεις, κάτι έχει μέσα αυτή και δεν σηκώνεται.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΣΚ.: Τι εννοείς;

ΠΡΩΤΟΣ ΣΚ.: Να δοκιμάζει και δεν τα καταφέρνει).

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΣΚ.: Πράγματι. Έλα να την πάρουμε μαζί.

(Την σηκώνουν και τότε ακούγεται μια κραυγή από μέσα) Ω, ω, ω, ωωω!

ΠΡΩΤΟΣ ΣΚ.: Διάολε!! (Αφήνει την κούτα που του πέφτει στα πόδια) Αααα!!!

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΣΚ.: Τρελάθηκες μωρέ! Τι την αφήνεις την κούτα;

ΠΡΩΤΟΣ ΣΚ.: Μα, δεν άκουσες; Βγήκε μια κραυγή απ' την κούτα!

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΣΚ.: Άσε τα χαζά και έλα να την ανοίξουμε να δούμε τι ήταν αυτό. (Ανοίγουν την κούτα).

ΣΚΗΝΗ II

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Να σας πάρει και να σας σηκώσει, δεν σέβεστε τον ύπνο του άλλου λίγο;

ΠΡΩΤΟΣ ΣΚ.: Συσκευάζουν κι ανθρώπους τώρα;

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΣΚ.: Σκάσε ρε, γύφτος είναι, δεν τον βλέπεις;

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Ζητιάνος παρακαλώ. (Προτείνει το χέρι του). Ότι έχετε ευχαρίστηση.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΣΚ.: Ρε, ουστ, πάρε το βρωμόχερό σου....

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: (τον κόβει) ... Απ' τα καθαρά σου ρούχα; (γελάει)

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΣΚ.: Τρελός είναι αυτός;

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Παρακαλώ, αν δεν έχετε σκοπό να μου δώσετε το κάτι τις μου, αδειάστε μου τη γωνιά και αφήστε με να κοιμηθώ.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΣΚ.: Ρε, θράσος! Βγες απ' την κούτα άνθρωπέ μου!

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Τι λες μωρέ; Έρχομαι εγώ στο σπίτι σου να σου πω: Έβγα έξω!;

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΣΚ.: Έβγα γιατί καλώ την αστυνομία!

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Και τι θα μου κάνουν; Έξωση;

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΣΚ.: Να σου πω...!

ΠΡΩΤΟΣ ΣΚ.: Άστον, δεν τον βλέπεις; Κακομοίρης είναι! Έλα, πάμε, φωνάζει κι ο άλλος, έχουμε αργήσει.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΣΚ.: Δίκιο έχεις. Δεν αξίζει να χαλάω το σάλιο μου.

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Όχι βέβαια! Εγώ όταν δεν βρίσκω νερό ή μύρα, δαγκώνω την γλώσσα μου και το πίνω το σάλιο μου!

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΣΚ.: Έλα, πάμε. Δεν μπορώ τις βλακείες!

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Να ξανάρθετε! Θα έχω έτοιμο γλυκό να σας κεράσω!

(βγαίνουν).

ΣΚΗΝΗ III

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Αναθεματισμένοι, πρωινιάτικα να με ξυπνήσουν! Ουφ, άδειασαν και τον κάδο μου! Ευτυχώς δεν μου πήραν τις εφημερίδες και τα μπουκάλια απ' τις μύτερες. Τόσο καιρό κάνω συλλογή! Η φτώχεια θέλει καλοπέραση λένε... η ανημποριά απ' την άλλη, θέτει απλά ένα χέρι βοήθειας. (Ανασκουμπώνεται μέσα στην κούτα του. Ύστερα βγαίνει από μέσα). Αχ, ας κάτσω στη γωνιά μου. Εγώ, οι εφημερίδες μου και ο πόνος μου. ((Μπαίνει ένας κουστουμαρισμένος τύπος στη σκηνή) Κοίτα τον αυτόν ... με κοιτά, περίεργα ... Τώρα θα μου πεις, όλοι με κοιτούν περίεργα! (Ο τύπος βγαίνει απ' την σκηνή). Σιγά, μου είναι τόσο

οικείο αυτό το βλέμμα πια. (Αρχίζει να γελάει σιγά) Είναι το βλέμμα της αηδίας, της παρηγοριάς, της συγκίνησης, της λύπης, του αφηνδιασμού, της συμπόνιας..... όλοι, όλοι με κοιτούν με τον τρόπο τους! Και όλοι θα ρωτήσουν: γιατί; (Γελάει στην αρχή σιγά, μετά δυνατά με ένα λυγμό μαζί) «Γιατί»... (Μπαίνει ένας άντρας με δυο μικρά παιδιά. Σταματάει μπροστά του και του αφήνει 2€). Ευχαριστώ κύριέ μου, δύναμη στα παιδιά σας! (Ο άντρας δεν ανταποκρίνεται και βγαίνει απ' τη σκηνή. Το ένα απ' τα δυο παιδιά μένει μέσα. Τρώει ένα γλειφιτζούρι. Κοιτάει τον ζητιάνο, το κοιτά κι αυτός. Άξαφνα μπαίνει ξανά ο πατέρας που το τραβάει απ' το χέρι έξω απ' την σκηνή. Απ' το μικρό έχει πέσει το γλειφιτζούρι και ο ζητιάνος τρέχει να το πιάσει). Μάλιστα! Ένα γλειφιτζούρι και 2€! Ευλογία! (Το σκέφτεται) Ευλογία...εμ, βέβαια. Χρονιάρες μέρες, όλοι δίνουν κάτι σε έναν ανήμπορο. Κι όσο πιο χάλια είναι, τόσο μεγαλύτερη η συμπόνια. Τις χρονιάρες μέρες... τις άλλες... ο κόσμος κλείνει τα μάτια. Περνάει μπροστά σου σαν να μην συμβαίνει τίποτα και ύστερα ακούς κάτι του στυλ: «Σιγά, ας δουλέψει να ζήσει!» Να δουλέψω...να δουλέψω! Τι ξέρουν αυτοί για 'μένα; Κι εγώ δούλευα κύριε! Αμ, τι; Μάθαμε κι εμείς πέντε γράμματα! Η ζωή τα ήθελε να γίνουν έτσι. Αμ, πως; (Εκείνη την στιγμή μπαίνει ένας άντρας με κακή εμφανισιακή κατάσταση. Πάει και στέκεται στην άλλη γωνία. Κρατάει το δεξί του χέρι σαν να έχει κάτι).

ΚΑΡΚΙΝΟΠΑΘΗΣ: Φιλαράκο, κι εσύ ζητιανεύεις; Σε πειράζει να κάτσω κι εγώ; Έχω καρκίνο, να, κοίτα το χέρι μου! (Ο ζητιάνος στην θέα του μολυσμένου χεριού δεν αντιδρά ιδιαίτερα). Ήσυχος θα 'μια. Μπλεξίματα με την αστυνομία δεν έχω, Χριστούγεννα κιάλας, τι θα γίνει; E...;

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Καλή δουλειά! (Ο άντρας πάει και στέκεται στην γωνία) Καρκίνο λέει ο αλήτης...έτσι είναι οι άνθρωποι με καρκίνο; Τους ξέρω καλά αυτούς!! (Ο άντρας τον κοιτάει. Ο ζητιάνος αδιαφορεί, αλλά σταματάει) Τέλωσπάντων ... για κάτσε να ρίξω καμία ματιά, στις πρωινές εφημερίδες ... (βγαίνει απ' την σκηνή. Εκείνη την στιγμή μπαίνει ένα αντρόγυνο).

ΘΑΝΑΣΗΣ: Αυτή η εμμονή σου να με συνοδεύεις κάθε μέρα στην δουλειά, λες και είμαι μωρό! Και πάρε αυτό το κοπρόσκυλο από πάνω μου!

ΑΓΛΑΪΑ: Μη το σκυλί Θανάση! Ξέρεις πως δεν είναι αυτό! Σήμερα όμως που είναι Χριστούγεννα ήλπιζα να πάρεις κανένα ρεπό αλλά πάλι δουλειά έχεις! Κι εγώ που έλεγα ότι θα κάτσουμε στο κρεβατάκι μας, θα χουζουρέψουμε...αλλά...!

ΘΑΝΑΣΗΣ: Για ένα μισθάκο ζούμε, Αγλαΐτσα! Σοβαρέψου!

ΚΑΡΚΙΝΟΠ.: (Τους κόβει το δρόμο). Συγνώμη κύριε, ότι έχετε ευχαρίστηση, έχω δυο παιδιά άρρωστα, έχω καρκίνο, βοηθήστε με!

ΑΓΛΑΪΑ: Αχ, ναι Θανάση, βοήθα τον! Δες τον τον κακόμοιρο!

ΘΑΝΑΣΗΣ: Ναι, καλά, καλά... Να, πάρε ένα δίσυρο. (Εκείνη την στιγμή ακούγονται φωνές από μέσα).

ΦΩΝΗ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ: Ρε ούστ! Κι αν τολμήσεις να ξανακλέψεις εφημερίδα, θα σε κλείσω μέσα! Μ' ακούς;! (Μπαίνει με φόρα στη σκηνή ο ζητιάνος με το γλειφιτζούρι στο στόμα).

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Και δεν μου το έλεγες νωρίτερα; Ξέρεις τι ζεστές είναι οι φυλακές;... Χα, κοροίδο... (βγάζει μέσα απ' την μπλούζα του μια εφημερίδα) ΤΑ ΝΕΑ. (Στους άλλους τρεις) Τι κοιτάτε ρε;

ΑΓΛΑΪΑ: Αγάπη μου, λέω να γυρίσω σπίτι τώρα .... Καλή δουλειά μωρό μου! (Με αργά βήματα και παρατηρώντας τον ζητιάνο βγαίνει από 'κει που μπήκε).

ΘΑΝΑΣΗΣ: Ναι αγάπη μου, πήγαινε. (Ξαναβάζει το δίσυρο στην τσέπη του).

ΚΑΡΚΙΝΟΠ.: Ε, κύριε ... το νόμισμα ...;

ΘΑΝΑΣΗΣ: Το νόμισμα; Τι λες άνθρωπέ μου; Να με κλέψεις θες; Δεν σου φτάνουν τα δύο που σου 'δωσα; Ρε, κάτι άνθρωποι! (Κάνει να βγει απ' την σκηνή)

ΚΑΡΚΙΝΟΠ.: Μα, κύριε....

ΘΑΝΑΣΗΣ: (Κοφτά) Α!

ΚΑΡΚΙΝΟΠ.: Το νόμ...

ΘΑΝΑΣΗΣ: (Με μάκρος) Ε ε ε ε.....! (Βγαίνει απ' την σκηνή)

ΚΑΡΚΙΝΟΠ.: Καλός κι αυτός του λόγου του! Πρώτα σε βοηθάει, μετά σε παρατάει!

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Είδες...;

ΚΑΡΚΙΝΟΠ.: Παράτα μας κι εσύ! Όταν ήρθα δεν μου είπες ότι είσαι κλέφτης! Δεν θέλω μπλεξίματα με την αστυνομία εγώ!

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Ούτε εγώ θέλω να έχεις. Την εφημερίδα μου την παίρνω κάθε πρωί όμως. Εκτός από ενημέρωση, χρησιμεύει και ως πάπλωμα για το βράδυ! Τι νομίζεις;

ΚΑΡΚΙΝΟΠ.: Κατάλαβα... εμένα πάντως στο λέω, να μην με μπλέξεις σ' αυτά! (Παύση) Τι λέει;

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: «Μαθητικές διαδηλώσεις», «η τρομοκρατία στη χώρα δεν γίνεται απ' το κράτος», «ο λαός το πάνω χέρι», «ματ δείρανε βίαια μαθητή», «ο θάνατος του παιδιού ήταν το γεγονός που ξεχειύλισε το ποτήρι» ... διάφορα τέτοια. Να σου πω μια αλήθεια, εμένα αυτά λίγο με νοιάζουν .... Εγώ κοιτάω τις αγγελίες, μήπως βρω καμία δουλειά. Έχω πάει σε πολλές, αλλά έτσι που με βλέπουν με διώχνουν. Τι τα θες; Που να καταλάβεις εσύ τώρα; (Μπαίνει ένας αστυνομικός με τον περιπτερά).

ΓΙΩΡΓΟΣ: Αυτός είναι, κανόνισέ τον.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ: Εντάξει, Γιώργο, θα το αναλάβω.

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Διάολε, πάλι; Βαρέθηκα αυτήν την κατάσταση με τους μπάτσους!

ΚΑΡΚΙΝΟΠ.: Είπες ότι δεν θα με μπλέξεις, στο θυμίζω!

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Εντάξει, κράτα την εφημερίδα να συνεννοηθώ. (Απομακρύνεται από το μέρος του).

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ: Εσύ είσαι που έκλεψες την εφημερίδα από το περίπτερο της γωνιάς;

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Δεν μπορώ να το αρνηθώ, εγώ είμαι! Ηθικός αυτουργός όμως είναι ο τύπος πίσω μου κύριε! Τον βλέπετε; Αυτός έχει τώρα την εφημερίδα! Εγώ, κύριε, ένα αθώο πλάσμα είμαι, θύμα της κοινωνίας μας! Αυτός που βλέπετε, είναι ένας νταβατζής, παίρνει από φτωχά ανθρωπάκια σαν εμένα τα λεφτά που μαζεύουμε απ' τον καλό κόσμο που μας λυπάται κάθε μέρα και μας αναγκάζει να μην μιλάμε! Ευτυχώς που ήρθατε! Τώρα κάνει τον ανήξερο και θα αρχίσει να σας λέει ότι έχει καρκίνο και άλλα τέτοια, αλλά μην πιστέψετε λέξη! Κλείστε τον μέσα, μπαγλαρώστε τον, να βρούμε την ησυχία μας, καλέ μου άνθρωπε!

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ: Αλήθεια λες ρε;

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Στη ζωή τηςμανούλας μου – που δεν ζει!

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ: Για κάτσε να τον περιποιηθώ λοιπόν!

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Ευχαριστώ κύριέ μου, ευχαριστώ!

(Πάει στον άντρα).

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ: Για έλα εδώ εσύ, τι κάνεις εδώ;

ΚΑΡΚΙΝΟΠ.: Τι κάνω κύριε αστυνόμε μου, ζητιανεύω, τι να κάνω; Έχω δυο παιδιά άρρωστα, την γυναίκα μου κατάκυτη, τους γονείς μου νεκρούς, εγώ έχω καρκίνο....

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ: Αααα, καρκίνο; Και με όλα αυτά, έχεις λεφτά και για εφημερίδα, έ;

ΚΑΡΚΙΝΟΠ.: Η εφημερίδα; Α, τον αλήτη! –Διαβάζω κύριε, ενημερώνομαι εγώ! Γιατί όμως; Ο τύπος από πίσω μου την έσωσε! Δεν έκανα κάτι.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ: Σαφώς, αφού βάζεις να τα κάνουν άλλοι για 'σένα! Αλλά τώρα, σε τσάκωσα και δεν γλιτώνεις! Που ξέρω τι μπορεί να είσαι; Нарκομανής; Έμπορος ουσιών; Καημένε μου!

ΚΑΡΚΙΝΟΠ.: Τι λέτε; Εγώ; Μα, είναι δυνατόν;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ: Τώρα θα έρθεις και εσύ κι ο άλλος να τα πείτε στο τμήμα! (Ο ζητιάνος έχει φύγει στο μεταξύ). Πού είναι; Διάολε! Πού πήγε;

ΣΚΗΝΗ IV

(Η σκηνή μεταφέρεται σε ένα έρημο σοκάκι. Ο Ζητιάνος μπαίνει τρέχοντας στη σκηνή).

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Γλίτωσα πάλι. Καλύτερα να μείνω εδώ το βράδυ. Ήσυχα είναι εδώ. Μου αρέσει η ησυχία. Γιατί μονολογώ πάλι; Αχ, η μοναξιά κάνει τόσο κακό στον άνθρωπο. Τι κι αν συναντιέμαι με τόσο κόσμο, δεν έχω κανέναν γνωστό, ή φίλο....Φίλο; (Παύση) Πώς κατάντησα έτσι; Πριν 5 χρόνια όλα ήταν καλά! Και τότε .... Όλα πήραν ξαφνικά την κατηφόρα. Πρώτα με απέλυσαν, μετά πέθαναν οι γονείς μου και μετά ..... η γυναίκα μου... Η γυναίκα μου... Ελένη... Ελένη μου... (κλαίει) 40 χρονών και γερνάω, μόνος! Ο πιο τυχερός άνθρωπος του κόσμου! Πώς μου 'χει λείψει η ζωή! Αυτό είναι χειρότερο κι απ' αυτό που ζουν τα παιδιά στην Αφρική! Αυτά δεν έζησαν ποτέ κάτι χαρούμενο να ξέρουν τι θα πει να

ζεις, να αγαπάς, να γελάς! Η πείνα κάνει τον άνθρωπο αναισθητο. Να ζούσα μες στη χλιδή! Να είχα χρήματα, την γυναίκα μου, παιδιά, φίλους!... Τότε μπορούσα να φτιάξω τη ζωή μου, αλλά .... τι ηλίθιος! Σκόρπισα στους πέντε ανέμους τα λεφτά που είχα και .... μπατίρεψα. Μετά, δεν μπόρεσα να κρατήσω το σπίτι, μου έκαναν έξωση και να τώρα, να βρίσκομαι πέντε χρόνια να κοιμάμαι σε χαρτόκουτες! (Παύση) Ελένη μου...αν ήσουν μαζί μου, θα μπορούσα! Τώρα, δεν μπορώ! Κουράστηκα! Έμεινα μόνος. Κι όλος ο κόσμος γύρω μου, είναι τόσο διαφορετικός! Κι όμως, μέσα στην διαφορετικότητά μου, έχω τόσα κοινά με τους άλλους! Και σίγουρα, ξέρω περισσότερα για την ζωή απ' αυτούς!

(Μπαίνουν τρεις άντρες και ο τύπος που είχε καρκίνο).

ΠΡΩΤΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: Και πώς να τις καπουλάρεις βέβαια!

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Ποιος είναι εκεί;

ΚΑΡΚΙΝΟΠ.: Νόμιζες ότι θα γλίτωνες; Το πρωί πίστεψες ότι θα μου την έφερνες !

Με άφησαν γιατί δεν είχαν ενοχοποιητικά στοιχεία. Αλλά ξέρεις, εγώ δεν ξεχνάω... και έφερα τρεις φίλους να τα πούμε.

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Πώς με βρήκατε;

ΚΑΡΚΙΝΟΠ.: Στην θέση σου θα είχα πιο ουσιαστικές απορίες, αν αναλογιστώ ότι το πρωί, δεν έπεσες πολύ έξω σ' αυτά που εκ των υστέρων έμαθα πως είπες για 'μένα.

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Κάτσε φίλε, έγινε παρεξήγηση, εγώ....

ΚΑΡΚΙΝΟΠ.: Αν ήμουν εσύ, αντί να μιλάω, θα έτρεχα. Αλλά, δεν το έκανες.... Παιδιά σαπίστε τον στο ξύλο, να καταλάβει με τι τα έβαλε.

(Οι τρεις άντρες τον κυκλώνουν και αρχίζουν να τον δέρνουν. Η σκηνή καλύπτεται με σκοτάδι ενώ ακούγονται ακόμα οι ήχοι από τα χτυπήματα. Ύστερα από λίγο, ακούγεται ο μακρόσυρτος ήχος του καρδιογράφου).

ΠΡΑΞΗ ΙΙ

ΣΚΗΝΗ Ι

(Φωνές στα σκοτάδια. Πίσω απ' τις δυο βασικές φωνές ακούγονται ασυνάρτητες ομιλίες)

ΠΡΩΤΗ ΦΩΝΗ: Τον σώζουμε;

ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΩΝΗ: Αντέχει! Πάμε, μπορούμε!

ΠΡΩΤΗ ΦΩΝΗ: Μπορούμε!

ΔΕΥΤΕΡΗ Φ.: Κι άλλο ηλεκτροσόκ, βοηθήστε! Πάλι! (Ηχος καρδιογράφου) Ζει! Ζει!

ΠΡΩΤΗ Φ.: Δόξα σοι ο Θεός! Μεταφέρετέ τον στο δωμάτιό του.

ΣΚΗΝΗ ΙΙ

(Δωμάτιο νοσοκομείου. Σε ένα κρεβάτι ξαπλωμένος ο Ζητιάνος, καθαρός και περιποιημένος. Μπαίνει μια νοσοκόμα).

ΖΩΗ: Καλημέρα κύριε! Ξυπνήσατε επιτέλους! Ανησυχήσαμε! Περάσατε δύσκολες ώρες.

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Ελένη μου; Είσαι εσύ;

ΖΩΗ: Ελένη; Μάλλον με μπερδεύετε με κάποια άλλη.... εμένα με λένε Ζωή.

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Μα βέβαια, τι ανόητος! Με συγχωρείς, αλλά μου θυμίζεις τη γυναίκα μου, που πέθανε. Μα, τι κάνω εδώ; Πώς βρέθηκα;

ΖΩΗ: Βρεθήκατε χτυπημένος σε ένα σοκάκι! Έχει βουήξει ο τόπος! Απ' έξω αν μπορούσατε να δείτε, έχουν μαζευτεί ένα σωρό δημοσιογράφοι περιμένοντας νέα για την υγεία σας!

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: (Παύση. Ύστερα γέλιο, πολύ δυνατό). Να 'σαι καλά! Με έκανες και γέλασα!

Αχ, κάποια φάρσα μου κάνετε, ε; Και τι θέλουν;

ΖΩΗ: Μα να ας μιλήσουν! Γιατί γελάτε; Πρέπει ο κόσμος να μάθει γιατί και πώς ο Πρωθυπουργός της χώρας βρέθηκε χτυπημένος βίαια σε ένα στενό της πρωτεύουσας!

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Ο ποιος; (Γελάει πάλι δυνατά). Δεν πας καλά κοπέλα μου! Εγώ Πρωθυπουργός; Μήπως έχεις μπει σε λάθος δωμάτιο; Εγώ ζητιάνος στο δρόμο είμαι! Τι αστείο κι αυτό!

ΖΩΗ: Ελάτε, χαλαρώστε! Το περιμέναμε ότι το μυαλό σας θα πάθαινε κάποια μορφή αμνησίας και ότι μπορεί να παραλογιζόσασταν, αλλά θα περάσει. Θα καλέσω τον γιατρό. Καθήστε εδώ. (Βγαίνει).

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Και που να πάω; Έχω να πάω και πουθενά; Άκου κάτι πλάκες! Πρωθυπουργός! (Παύση) Πρωθυπουργός; Πρωθυπουργός... (Γελάει δυνατά για ώρα. Μπαίνει ο γιατρός και η Ζωή).

ΓΙΑΤΡΟΣ: Επιτέλους, ξυπνήσατε! Πώς νιώθετε;

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Εξαιρετικά! Έτοιμος για δράση!

ΓΙΑΤΡΟΣ: Είμαι σίγουρος! Αν και χρειάζεστε ακόμα λίγο χρόνο για να συνέλθετε πλήρως. Έξω εδώ και ώρες περιμένουν δημοσιογράφοι. Αν και όποτε θέλετε θα θέλανε να σας δούνε να τους μιλήσετε.

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Αλήθεια; (Γελάει) Πείτε μου γιατρέ, ποιος είμαι;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Ο Πρωθυπουργός της χώρας κύριε. Ποιος άλλος;

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Και σε τι κατάσταση βρίσκεται η χώρα κύριε;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Εξαιρετική! Όλα βαίνουν καλά!

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Μάλιστα! (Το σκέφτεται) Λοιπόν, νομίζω ότι μπορώ να τους μιλήσω γιατρέ. Είμαι ο Πρωθυπουργός, όχι κανένα φτωχαδάκι! Ο Πρωθυπουργός γιατρέ, έ; (Γελάει) Ο ένας και μοναδικός! (Γελάει)

ΓΙΑΤΡΟΣ: Βεβαίως κύριε, βεβαίως! Και για ότι θέλετε, να μου το λέτε εμένα. Μην μπερδεύετε τα όνειρα με την πραγματικότητα κύριε. Δεν είστε ούτε φτωχός, ούτε τίποτα τέτοιο. Όνειρο ήταν.

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Όνειρο, όνειρο ναι! (Γελάει) Όνειρο!

ΣΚΗΝΗ ΙΙΙ

(Ενας δημοσιογράφος παρουσιάζει ένα επείγον Δελτίο Ειδήσεων)

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Διακόπτουμε το πρόγραμμά μας καθώς πριν από λίγο ο Πρωθυπουργός βγήκε απ' το νοσοκομείο όπου νοσηλευόταν βαριά χτυπημένος την τελευταία εβδομάδα. Ο ίδιος, δεν θυμάται τίποτα από το συμβάν, ενώ η αστυνομία συνεχίζει τις έρευνες. Συγκλονισμένος ο κόσμος παρακολούθησε την εξέλιξη της υγείας του Πρωθυπουργού μας....

ΣΚΗΝΗ ΙV

(Ο Δημοσιογράφος σταματάει και φεύγει. Μπαίνουν δυο παιδιά περίπου 20 χρονών)

ΑΛΕΞΗΣ: Να πέθαινε το κάθαρμα! Καλύτερα!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Μακάρι να ήμουν εγώ στη θέση αυτών που τον δείρανε! Θα το χαϊρόμουν!

ΑΛΕΞΗΣ: Φαντάζεσαι; Πώς το έκαναν; Να τον έχουν εκεί, να του τις χώνουν, αχ, ευχαρίστηση! Λες να έβαλε μυαλό;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ας είμαστε δίκαιοι, δεν φταίει μόνο αυτός. Όλοι φταίνε!

ΑΛΕΞΗΣ: Και όλοι φταίμε!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ξαναπέστο αυτό!

ΑΛΕΞΗΣ: Και όλοι φταίμε! (Γελάει)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Αγαθός μαλάκας είναι κι αυτός μωρέ! Τι να τον κάνεις; Δεν παύει να είναι σύμβολο της εξουσίας όμως. Καλά κάνανε όποιοι το κάνανε! Θεοί!

ΑΛΕΞΗΣ: Θεοί, πράγματι! Πώς τον απομόνωσαν, πώς τα κατάφεραν όλα αυτά, κανείς δεν ξέρει! Κι αυτός δεν θυμάται τίποτα!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Και σιγά μην τους βρει η αστυνομία! Αυτοί ούτε τα κλειδιά τους δεν μπορούν να βρουν!

ΑΛΕΞΗΣ: Πρέπει να σκεφτούμε όμως ρε 'συ, κάτι πρέπει να κάνουμε να το συνεχίσουμε! Δεν σου λέω να δείρουμε κι εμείς κανέναν – αν κι αυτό θα το έκανα αν χρειαζόταν – αλλά να αφυπνιστούμε! Τόσα έχουν γίνει!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Δίκιο έχεις! Λοιπόν, από αύριο, στο Πανεπιστήμιο, να ξεκινήσουμε την επανάσταση!

ΑΛΕΞΗΣ: Άιντε να δούμε! (Βγαίνουν)

ΣΚΗΝΗ V

(Γραφείο του Πρωθυπουργού. Μπαίνουν ο Ζητιάνος με τον Κωστή).

ΚΩΣΤΗΣ: Πολύ χαίρομαι που είσαι καλά! Ανησύχησα πολύ! Κάθε μέρα εκεί, από πάνω ήμουν! Έναν σε έχω, τι να κάνω;

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Ευχαριστώ φίλε μου. Από τότε που έχασα τη γυναίκα μου και την οικογένειά μου, είσαι ο μόνος που μου έμεινε. Όλοι οι άλλοι, δεν ενδιαφέρονται, το ξέρω. Και ξέρω πώς θα τους συμμορφώσω όλους τους.

ΚΩΣΤΗΣ: Χαίρομαι που τ' ακούω! Φαίνεται ότι πια, είσαι τελείως καλά! Μια μέρα πριν βγεις, αναγκάστηκα να φύγω για εξωτερικό, κάτι πολύ σημαντικό έτυχε με μια εταιρεία και έσπευσα. Δική σου δουλειά στην πραγματικότητα. Και γυρνάω, ένα μήνα μετά, και σε βρίσκω πάλι ζωντανό!

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Λοιπόν, θα σου πω κάτι... όσο ήμουν στο νοσοκομείο σε μαύρα χάλια, ζούσα ένα όνειρο. Επανήλθα στην πραγματικότητα βέβαια, αλλά με έχει επηρεάσει! Ήταν τόσο ζωντανό! Ήμουν λέει ζητιάνος στο δρόμο, ξεχασμένος από όλους, αλλά όχι αμαθής, ήξερα πράγματα. Και ζούσα, απίστευτες καταστάσεις, που ούτε μπορούσα να φανταστώ! Και σκέφτομαι, μήπως όλη μου η ζωή ήταν λάθος; Μήπως έχω φερθεί στον κόσμο άδικα; Μήπως τελικά κλείνω τα μάτια;

ΚΩΣΤΗΣ: (Γελάει) Απίστευτο ότι τα λες εσύ αυτά! Έλα τώρα, ο κόσμος είναι μια χαρά! Κι αν είναι λίγο χάλια, τι σε νοιάζει; Εσύ δεν είσαι καλά; Κι αυτό που συνέβη, ήταν μια πράξη από τρελούς που θέτουν να δημιουργήσουν χάος και σκάνδαλα! Σκέψου ακόμα και την περίπτωση να είναι κίνηση αντίπαλου κόμματος!

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Δίκιο έχεις! Πρέπει να προσέχω περισσότερο πια και να γίνω σκληρότερος στο μέλλον. Εν τω μεταξύ έχουν αρχίσει ταραχές στη χώρα. Θα πρέπει να δράσω άμεσα, πριν πάρουν έκταση! Φαίνεται πως οι τρελοί που έλεγες ξεσηκώνουν κόσμο. Ελπίζω να μην έχει μωριστεί κανείς για τα λεφτά...

ΚΩΣΤΗΣ: Τι λες; Όχι βέβαια! Θα το άφηνα να γίνει; Ότι έχει συμβεί στο παρελθόν φροντίζουμε να διαγραφεί! Έτσι κι αλλιώς, δεν φταίμε εμείς! Οι άλλοι κυβέρνησαν σαν κουτοί, ας πρόσεχαν. (Γελάει)

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Λοιπόν, ξέρεις κάτι; αποφάσισα να βρω γυναίκα! Νέος είμαι ακόμα, θα φτιάξω ξανά τη ζωή μου! Δεν μπορώ να ζω με τα φαντάσματα του παρελθόντος μου. Και θα ζω καλά! Λεφτά έχω και θα έχω, μόνο γυναίκα μου λείπει.

ΚΩΣΤΗΣ: Μπράβο φίλε μου! Και ξέρεις, ότι θες, εγώ είμαι εδώ.

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Ευχαριστώ. Είναι πολύ σημαντικό για μένα να σ' έχω. Σκέφτομαι να κατέβω στην πόλη. Πρέπει γενικά να βγαίνω συχνότερα. Να δείχνω ότι ενδιαφέρομαι. Θα έκανε καλό στην εικόνα μου. Να ηρεμίσουν και τα πνεύματα λίγο.

ΚΩΣΤΗΣ: Μήπως είναι λίγο επικίνδυνο μετά τα προηγούμενα;

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Μην σε νοιάζει, θα προσέχω. Δεν πιστεύω ότι θα ξαναγίνει το οτιδήποτε.

ΚΩΣΤΗΣ: Ωραία. Πάμε να φάμε; Πέρασε και η ώρα....

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Μπα, δεν πεινάω. Θα κάνω τώρα αμέσως πράξη αυτό που σου 'πα. Πάω στην πόλη, τώρα που 'χει ησυχία. Μετά, θα αρχίσουν φασαρίες πάλι. (Βγαίνουν).

ΣΚΗΝΗ VI

(Δρόμος της πόλης. Ένα παιδί κάθεται σε μια γωνιά και γράφει κάτι. στην άλλη, κάθεται ένας γύφτος με μια κιθάρα. Λίγο παραπέρα το ζευγάρι, ο Θανάσης και η Αγλαΐα, στέκονται μπρος σε μια βιτρίνα και κοιτάζουν. Μπαίνει ο Ζητιάνος με τον Κωστή)

ΑΓΛΑΪΑ: Αγάπη μου, θα μου πάει λες αυτό;

ΘΑΝΑΣΗΣ: Δεν ξέρω, ακριβό μου φαίνεται!

ΑΓΛΑΪΑ: Τι ακριβό καρδιά μου, 250€μόνο έχει!

ΘΑΝΑΣΗΣ: Τίποτα δηλαδή! Αγλαΐα, καταλαβαίνεις για τι ποσό μιλάμε; Εγώ το μήνα βγάζω 900€! Ας δούλευες κι εσύ να το έπαιρνες!

ΑΓΛΑΪΑ: Έλα Θανάση μου, δεν θα μου το κάνεις έτσι, για δώρο; Τόσο καιρό έχεις να μου κάνεις δώρο! Τι σημασία έχει πόσα παίρνεις;

ΘΑΝΑΣΗΣ: Για έναν μισθάκο ζούμε Αγλαΐτσα!

ΑΓΛΑΪΑ: Αγάπη μου, κοίτα, ο Πρωθυπουργός! Πωπώ, πάμε να τον γνωρίσουμε! Έλα!

ΘΑΝΑΣΗΣ: Σοβαρέψου παιδί μου! Έλα πάμε να φύγουμε! Δεν θέλω να τον ξέρω τον κύριο! Πολλά έχει κάνει! Κι αν παίρνω 900€, φταίει κι αυτός!

ΑΓΛΑΪΑ: Δηλαδή φταίει που δεν μου παίρνεις το φόρεμα;

ΘΑΝΑΣΗΣ: Αγλαΐα, σοβαρέψου! Έλα, πάμε! Συγγνώμη κύριε, δεν το ήθελε! Την πιάνουν κάτι κρίσεις ώρες – ώρες!

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω....

ΑΓΛΑΪΑ: (Ενώ βγαίνουν) Καλά δεν του τα ‘πα αγάπη μου, ε; Ε;

ΘΑΝΑΣΗΣ: Έλα Αγλαΐα, πάμε, έλα! (Βγαίνουν).

ΚΩΣΤΗΣ: Τους άκουσες, ε; Μην σε νοιάζει, γιατί σε βλέπω, προβληματίστηκες....

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Δεν είναι αυτό...κάτι μου θυμίζουν. Θα το θυμηθώ, πού θα μου πάει;

ΚΩΣΤΗΣ: Ωραία είναι εδώ. Καιρό έχω να έρθω σ’ αυτό το μέρος.
(Ο γύφτος αρχίζει να παίζει και να τραγουδάει).

ΚΩΣΤΗΣ: Άκου τον τον μπαγάσα τι ωραία που παίζει! Και ωραίο κομμάτι!

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Πράγματι. (Παρατηρεί το παιδί. Ο Κωστής αφοσιώνεται στον γύφτο, ενώ ο Ζητιάνος πλησιάζει το παιδί. Ο γύφτος σταματά να παίζει καθώς ο Κωστής του πιάνει κουβέντα). Τι ζωγραφίζεις;

ΚΩΣΤΑΣ: Δεν ζωγραφίζω κύριε, γράφω! (Γυρίζει, τον κοιτάει) Ω, συγγνώμη κύριε, δεν είδα ότι είστε εσείς!

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Και τι έγινε; Να κάτσω μαζί σου;

ΚΩΣΤΑΣ: Δεν ξέρω, κύριε, ότι θέλετε....

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Μαζί με τον γύφτο είσαι;

ΚΩΣΤΑΣ: Όχι κύριε....

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Δεν τους αντέχω αυτούς τους τύπους! Δεν είναι σαν εμάς, εμένα κι εσένα! Δες τον. Κακομοίρης, αμαθής, άχρηστος! Κλέφτης είναι, σίγουρα. Μην γίνεις ποτέ έτσι παιδί μου. Αυτοί οι άνθρωποι δεν αξίζουν ούτε ματιές να τους ρίχνεις!

ΚΩΣΤΑΣ: Συγγνώμη, αλλά δεν μπορώ να συμφωνήσω κύριε.

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Δεν πειράζει, παιδί είσαι ακόμα, έχεις καιρό να μάθεις. Αλήθεια, πόσον χρονών είσαι;

ΚΩΣΤΑΣ: 14.

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Και πως σε λένε;

ΚΩΣΤΑΣ: Κώστα.

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Αλήθεια; Κωστή λένε και τον φίλο μου.

ΚΩΣΤΑΣ: Ναι, τον ξέρω.

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Λοιπόν, θα μου δείξεις τι γράφεις; Θεες;

ΚΩΣΤΑΣ: Δεν ξέρω κύριε.....δεν θα γελάσετε.....

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Έλα τώρα, σίγουρα θα μ’ αρέσει. Θεες να μου το διαβάσεις μήπως;

ΚΩΣΤΑΣ: Όπως θέλετε. Αλλά δεν θα γελάσετε....

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Το υπόσχομαι.....

ΚΩΣΤΑΣ: Έχει τίτλο: «Η ΦΩΝΗ ΣΟΥ». Λοιπόν: Αυτή δεν είναι η φωνή μου. Η δική σου είναι. Τα όνειρά σου. Αυτό που γεννήθηκε όταν με κοίταξες στα μάτια. Είναι η δυνατή φωνή της ελπίδας σου για ζωή. Το μυστικό τραγούδι για ένα καλύτερο παρόν, με όνειρα και αγάπη. Γιατί ο μόνος τρόπος να ζήσεις ένα καλύτερο παρόν, είναι να ονειρευτείς ένα καλύτερο μέλλον, όπως ονειρευόσουν όταν ήσουν παιδί και να αγαπήσεις όπως τότε. Μόνο πιστεύοντας στα όνειρα και στην αγάπη δεν έχεις να φοβηθείς τίποτα, αλλιώς ο τρόμος, θα παρακολουθεί κάθε σου βήμα. Τα όνειρα είναι δικά σου. Είσαι εσύ. Είναι ο καημός, το δάκρυ, ο αναστεναγμός και το γέλιο σου. Ο καλοκαιρινός χειμώνας και ο πόνος. Η απόλαυση και το φιλί. Ο Έρωτας, η Ζωή και ο Θάνατος. Η σκέψη του διπλανού σου. Κοίταξε αν μπορείς τον διπλανό σου. Δεν έχει σημασία ποιος είναι αυτός ή ποιος είσαι εσύ ή εγώ.

Σημασία έχει ότι όλοι έχουμε όνειρα. Κοίταξέ τον και δεξ στο σκοτάδι, μέσα απ' τη λάμψη των ματιών του τα όνειρά του και χάρισέ του και 'συ τα δικά σου. Τώρα, θα κλείνεις τα μάτια σου και θα βλέπεις το όνειρό σου μαζί με το δικό του. Γιατί αυτό είναι η ζωή. Ένα όνειρο, ένας έρωτας.

...» Εδώ το έχω φτάσει. Θέλω ένα κλείσιμο, αλλά το σκέφτομαι.

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: (Παύση) Μπορώ να το πάρω μικρέ αυτό; Μπορείς να μου το αντιγράψεις να το έχω;

ΚΩΣΤΑΣ: Βεβαίως κύριε, αν το θέλετε! Δεν μου είπατε, σας άρεσε;

(Ο γύφτος αρχίζει και πάλι να παίζει και να τραγουδά).

ΣΚΗΝΗ VII

(Το γραφείο του Πρωθυπουργού. Μέσα είναι ο Ζητιάνος και ο Κωστής).

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Καταλαβαίνεις; Καταλαβαίνεις ότι όλα είναι λάθος; Όλα! Ο μικρός έχει δίκιο! Έπαψα να βλέπω! Είναι απίστευτο πόσο μ' επηρέασε αυτό το κείμενο! Γιατί λέει αλήθεια! Ξέρει ο μικρός, ξέρει...όπως και ο κόσμος ξέρει. Δεν το βλέπεις;

ΚΩΣΤΗΣ: Να δω τι; Ένα παιδί έγραψε ένα κειμενάκι και το κάνεις θέμα... Δεν λέω, ωραίο, αλλά γιατί τέτοιος ενθουσιασμός; Και γιατί κάνεις έτσι;

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Γιατί κάνω έτσι; Έλα μαζί μου....τα βλέπεις αυτά στους τοίχους; Αν ανοίξω τηλεόραση ξέρεις τι θα δείχνει; Την οργή που προκαλέσαμε στον κόσμο θα δείχνει! Την αδικία! Τόσο καιρό, πράτταμε εις βάρος των άλλων! Ποτέ δεν τους κοίταγα κατάματα, μα τώρα που το κάνω, το βλέπω. Οργή, πόνο, αγανάκτηση! Κι εγώ κάθομαι στην πολυθρόνα μου και τρώω. Τρώω! Όλοι μας! Πώς μπορείς να το κάνεις όταν το κάνεις στην πλάτη του κόσμου; Τόσο καιρό νόμιζα ότι δεν πειράζει κανέναν όλη αυτή η κατάσταση! Ότι κλέφτες ήταν οι γύφτοι και όσοι τέλος πάντων είναι διαφορετικοί από 'μας. Οι γύφτοι είμαστε εμείς! Εμείς κλέβουμε, εμείς αδικούμε. Τώρα το κατάλαβα. Είχα ξεχάσει ποιος πραγματικά είμαι, ποιος πρέπει να 'μαι. Το πολύ φαί σε κάνει αναίσθητο. Θα τα αλλάξω όμως όλα αυτά. Αμέσως!

ΚΩΣΤΗΣ: Παραλογίζεσαι! Σύνελθε!

(Ξαφνικά ακούγονται εκρήξεις και φασαρία).

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Τι γίνεται; (Κοιτάζει απ' έξω) Επιτίθενται στην αστυνομία της Βουλής! Είναι χιλιάδες! Σπάνε τον κλοιό! Πρέπει να τους μιλήσω! Να βοηθήσω! Αν δεν ακούσουν ότι ξέρω τι πρέπει να γίνει, θα με σκοτώσουν!

ΚΩΣΤΗΣ: Μη λες βλακειές! Απλά θα απαιτήσουν να αλλάξει η κατάσταση! Καλώ το στρατό. Έπρεπε ήδη να έχει γίνει αυτό. Γιατί δεν έχει συμβεί όμως; (Παύση) Τι διαβάζεις;

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Το κείμενο του παιδιού.

ΚΩΣΤΗΣ: Ωρα για τέτοια είναι;

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Ναι, τελειώνω! (Τελειώνει, το βάζει στην τσέπη του)

(Μπαίνει ο Αρχηγός της αστυνομίας. Είναι ίδιος με τον καρκινοπαθή).

ΑΡΧΗΓΟΣ: Κύριε, επιτρέψτε μου να σας πω ότι ο στρατός παρενέβη και τα επεισόδια έχουν απομακρυνθεί από τη Βουλή.

ΚΩΣΤΗΣ: Ευτυχώς, τώρα μόλις έπαιρνα να δω τι γίνεται!

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Τι διαταγές έχετε;

ΑΡΧΗΓΟΣ: Πρέπει να μιλήσω ιδιαίτως με τον κύριο Στεφανόπουλο, για το πώς θα δράσουμε.

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Πολύ καλά. (Απομακρύνεται).

ΚΩΣΤΗΣ: Άκου, έχει χάσει κάθε έλεγχο. Νομίζω ότι πια πρέπει να τον ξεκάνουμε εμείς οι ίδιοι. Καταλαβαίνεις ότι διακυβεύονται πολλά, αν ο Πρωθυπουργός βγει και μιλήσει. Όλα όσα έχουν γίνει θα βγουν στον αέρα και τότε εγώ κι εσύ, πάμε χαμένοι.

ΑΡΧΗΓΟΣ: Κατανοητό και δεκτό. Το αναλαμβάνω.... (Γυρίζει στο Ζητιάνο). Κύριε, ακολουθήστε με....θα σας αναφέρω τι αποφασίσαμε με τον κύριο Στεφανόπουλο.

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Εγώ θα ακολουθήσω εσάς; Και γιατί δεν μου το αναφέρετε εδώ;

ΚΩΣΤΗΣ: Είναι ανάγκη να μεταφερθείτε κάπου πιο ήσυχα. Εμπιστέψου με, σε παρακαλώ. Για το καλό όλων.

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Ωραία, θα το κάνω. Πάμε. (Βγαίνουν).

ΚΩΣΤΗΣ: Καλύτερα να χαθώ απ' αυτή τη χώρα. Το κλίμα δεν θα με σηκώνει πού εδώ πια. (Βγαίνει).

ΣΚΗΝΗ VIII

(Σοκάκι στη πόλη. Ακούγονται εκρήξεις και φασαρία, ο δρόμος όμως είναι έρημος. Μπαίνουν ο Αρχηγός με το Ζητιάνο, τον οποίο έχει δεμένο και με καλυμμέν το κεφάλι).

ΑΡΧΗΓΟΣ: Τι να κάνουμε αφεντικό; Δεν σκέφτηκες σωστά. Και τώρα, με φέρνεις στην δυσάρεστη θέση να σου πω ότι πρέπει να σε σκοτώσω. Τι θα πούμε; Ότι χάθηκες! Ευτυχώς, είσαι μόνος. Χωρίς κανέναν να σε αναζητήσει. Κι όταν μάθουν κι οι άλλοι τι είπες, σίγουρα θα χαρούν που έφυγες. Λοιπόν, αντίο.

(Αρχίζει και τον χτυπάει πολύ βίαια με ένα κλομπ. Εκείνη τη στιγμή πέφτουν πάνω του ξαφνικά ο Αλέξης και ο Παναγιώτης, που φορούν κουκούλες).

ΑΛΕΞΗΣ: Άστον ήσυχο κάθαμα!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Γάμησέ τον τον καργιόλη!

(Παλεύουν. Τελικά ο Αρχηγός πέφτει στο έδαφος αναίσθητος).

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Έλα Αλέξη, πρέπει να βοηθήσουμε τον τύπο, σήκω! Το κάθαμα, τον σακάτεψε!

ΑΛΕΞΗΣ: Κάτσε Πάνο, φαίνεται άσχημα! (Του βγάζουν την κουκούλα) Δεν είναι δυνατόν! Ονειρεύομαι! Ο Πρωθυπουργός! Κοίτα πώς είναι! Γιατί τον έδερνε ο αστυνόμος;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Μήπως και οι μπάτσοι είναι μαζί μας;

ΑΛΕΞΗΣ: Τι κάνουμε τώρα; Κι αν συμβαίνει κάτι που δεν ξέρουμε;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Σαν τι να συμβαίνει; Έβαλε μυαλό και αποφάσισαν να τον ξεκάνουν;

ΑΛΕΞΗΣ: Δεν ξέρω! Προτείνω να μην τον αφήσουμε εδώ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Δίκιο έχεις. Έλα να τον πάρουμε..... Πρόσεχε!

(Εκείνη τη στιγμή ένα καπνογόνο πέφτει και τα δυο παιδιά πέφτουν λυπόθυμα απ' τους καπνούς. Μαζί με τον ήχο των εκρήξεων, ακούγεται και ο μακρόσυρτος ήχος του καρδιογράφου. Σκοτάδι).

ΠΡΑΞΗ III

ΣΚΗΝΗ I

(Το σοκάκι της πρώτης πράξης. Ο Ζητιάνος φοράει τα ίδια ρούχα με την πρώτη πράξη. Είναι χτυπημένος).

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: (Ξυπνώντας τρομαγμένος) Διάολε! Όνειρο! Όνειρο! Παναγιά μου! Μα, είμαι χτυπημένος! Πονάω παντού! Ωχ, δεν μπορώ να περπατήσω.... Βοήθεια!! Βοήθεια! (Μπαίνουν οι δυο σκουπιδιάρηδες).

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΣΚ.: Πάλι εσύ; Μα, τι έπαθες; Είσαι χτυπημένος!

ΠΡΩΤΟΣ ΣΚ.: Τι έγινε;

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΣΚ.: Ο γύφτος από χθες! Είναι σακατεμένος!

ΠΡΩΤΟΣ ΣΚ.: Σήκωσέ τον! Τι έπαθες άνθρωπέ μου;

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Νερό, παρακαλώ..... βοήθεια!

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΣΚ.: Φέρτου λίγο απ' το αμάξι.

(Ο πρώτος βγαίνει).

Θα σε πάμε εκεί που ήσουν, εντάξει; Θες να σε πάμε καλύτερα σε ένα νοσοκομείο;

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Νοσοκομείο; Όχι, όχι νοσοκομείο, παρακαλώ! Την κούτα μου θέλω, τίποτε άλλο! Την κούτα μου και ησυχία! Έχει πολλή φασαρία εδώ! (Ο πρώτος έρχεται με το νερό).

ΠΡΩΤΟΣ ΣΚ.: Έλα, πιες. Τι να τον κάνουμε;

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΣΚ.: Τον φορτώνουμε στο αμάξι και τον πάμε εκεί που τον βρήκαμε.

ΠΡΩΤΟΣ ΣΚ.: Έλα, σήκωσέ τον! Πφ, βρωμάει κιόλας!
ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΣΚ.: Έλα, πάψε γκρινιάρη! (Βγαίνουν).

ΣΚΗΝΗ ΙΙ

(Ο δρόμος της πρώτης σκηνής της πρώτης πράξης, χωρίς τα μπουκάλια και τις εφημερίδες. Η κούτα ακόμα εκεί. Πάνω στην σκηνή ο Ζητιάνος και οι σκουπιδιάρηδες).

ΠΡΩΤΟΣ ΣΚ.: Εντάξει με τις πληγές σου. Κοίτα να ηρεμήσεις τώρα. Ευτυχώς, ούτε έχεις σπάσει τίποτα, ούτε το κεφάλι σου φαίνεται να έπαθε κάτι. αυτοί που σε δείρανε αδερφάκι μου όμως, μεγάλο κακό θα τους είχες κάνει! Τι τους έκανες;

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Δεν θυμάμαι.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΣΚ.: Τέλειωσε τώρα. Λοιπόν, φεύγουμε εμείς. Θα τα ξαναπούμε, είμαι σίγουρος γι' αυτό πια. Ξεκουράσου. Σίγουρα δεν θες να σε πάμε σε κάποιο νοσοκομείο;

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: Ναι, καλά είμαι εδώ. Ευχαριστώ.

ΠΡΩΤΟΣ ΣΚ.: Άντε, γεια σου φίλε! (Βγαίνουν).

ΖΗΤΙΑΝΟΣ: (Μεγάλη παύση. Ακούγεται μουσική). Τι ωραία μουσική! Ποιος να παίζει; Τι με νοιάζει; Ας παίζει, καλά κάνει. Τι όνειρο ήταν αυτό! Ή δεν ήταν; Αχ το κεφάλι μου πάει να σπάσει! Τι ζω; Τι ζωή κάνω; Τι είμαι; Ξέρω...είμαι ζητιάνος, ο πιο τυχερός άνθρωπος του κόσμου. Είχα όνειρα, είχα ελπίδα, τώρα ....δεν έχω τίποτα. Ούτε εφημερίδα. Τι μέρα είναι; Δεν θυμάμαι.... Αχ, τι ωραία μουσική! (Μπαίνει ο Γύφτος και ο Κώστας) Δεν μπορεί....(Ο γύφτος συνεχίζει να παίζει. Κάθεται σε μια γωνιά με τον Κώστα) Χα, με δουλεύετε; (Γελάει) Όχι.... (Παύση. Ανασηκώνεται με δυσκολία. Ψάχνει βιαστικά τις τσέπες του. Βρίσκει ένα χαρτί. Ενώ αρχίζει να το διαβάζει, γελάει).

«Η ΦΩΝΗ ΣΟΥΥ»

«Αυτή δεν είναι η φωνή μου. Η δική σου είναι. Τα όνειρά σου. Αυτό που γεννήθηκε όταν με κοίταζες στα μάτια. Είναι η δυνατή φωνή της ελπίδας σου για ζωή. Το μυστικό τραγούδι για ένα καλύτερο παρόν με όνειρα και αγάπη. Γιατί ο μόνος τρόπος να ζήσεις ένα καλύτερο παρόν, είναι να ονειρευτείς ένα καλύτερο μέλλον, όπως ονειρευόσουν όταν ήσουν παιδί και να αγαπήσεις όπως τότε. Μόνο πιστεύοντας στα όνειρα και στην αγάπη δεν έχεις να φοβηθείς τίποτα, αλλιώς ο τρόμος, θα παρακολουθεί κάθε σου βήμα. Τα όνειρα είναι δικά σου. Είσαι εσύ. Είναι ο καημός, το δάκρυ, ο αναστεναγμός και το γέλιο σου. Ο καλοκαιρινός χειμώνας και ο πόνος. Η απόλαυση και το φιλί. Ο Έρωτας, η Ζωή και ο Θάνατος. Η σκέψη του διπλανού σου. Κοίταξε αν μπορείς τον διπλανό σου. Δεν έχει σημασία ποιος είναι αυτός ή ποιος είσαι εσύ ή εγώ. Σημασία έχει ότι όλοι έχουμε όνειρα. Κοίταξέ τον και δεξ στο σκοτάδι, μέσα απ' τη λάμψη των ματιών του τα όνειρά του και χάρισέ του κι εσύ τα δικά σου. Τώρα, θα κλείνεις τα μάτια σου και θα βλέπεις το όνειρό σου μαζί με το δικό του. Θα δεις τη ζωή του, τους στόχους του. Γιατί αυτό είναι η ζωή. Ένα όνειρο, ένας έρωτας». (Παύση) Βρήκε τέλος! «Αγάπησε, ονειρέψου, δεξ τη ζωή μέσα απ' τα μάτια ενός άλλου κι αν το έκανες, χειροκροτα!» Βρήκε τέλος! (Γελάει) Βρήκε τέλος! (Γελάει δυνατά) Το βρήκε! Διάολε, το βρήκε! (Ο γύφτος αρχίζει να τραγουδάει, ενώ ο Ζητιάνος συνεχίζει να γελάει)

ΑΥΛΑΙΑ